

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome Tribvnalis Sacramentalis Reverendissimi Patris Petri Marchantii

Zurmöllen, Heinrich

Neuhusii, 1677

Art. 6. De voto obedientiae

urn:nbn:de:hbz:466:1-9734

reditus, proventus, pensionis, indepetentis dispositionis, alicui regulari singulariter adveniat, absque proprietatis vitio illi convenire non potest, est autem proprietas, in re moraliter reputata notabili & gravi, peccatum mortale.

Articulus Sextus.

De voto Obedientie.

I. **O**bedientia religiosa est actus virtutis Religionis, quo ad ultus suo juri & voluntati, sponte & voluntarie, quantum potest propter Deum, perpetuo renuntiat, se ipsum in aliqua religione approbata, legitimis superioribus tradens, ad ei imperandum, de eo disponendum, sive eo utendum, intra terminos liciti, & regulæ religionis, quam profitetur; Dicitur (*actus virtutis Religionis*) non enim inter virtutes morales absque injuria recenseri potest, quæ pro objecto habet Dei solemnem cultum, actus enim ejus proprii sunt, obedire homini propter Deum, sive Dei locum tenenti. Unde B. Laurentius Justinianus: *L. de ligno vite tract. de Obedientia,*

dientia, definit obedientiam Religiosam, quod sit spontaneum & rationale propriae voluntatis Sacrificium. Dicitur (quod adultus) ut nimirum; & ad adultam aetatem pervenerit, & suae voluntatis ac libertatis compos sit. Dicitur (Sponte) ut nimirum votum obedientiae non ex necessitate aut coactione procedat. Dicitur (perpetuo) quia obedientia Religiosa perpetua est, sicut & status perpetuus, qui sola morte completur, ejus exemplo, qui factus est pro nobis patri obediens usque ad mortem.

Dicitur (suo juri & voluntati renuntiat) in hoc enim vis obedientiae consistit, ut nec contra certam voluntatem superioris, propriam allegare quis possit in exteriori dispositione, nec jure aliquo post professionem, religionis juri contraniti. Dicitur (quantum potest) non enim potest omni juri & voluntati homo renuntiare, jus enim divinum naturale semper in Religioso illibatum manere debet.

Dicitur (in aliqua religione approbata) obedientia enim extra Religionem approbatam, ob eventus malos & periculosos prohibe-

prohi-

prohibita, non spectat ad statum Religiosum. Dicitur (*legitimis superioribus tradens*) soli enim illi tradi potest voluntatis & juris proprii dispositio qui hominem acceptare potest & religioni incorporare.

Dicitur (*ad ei imperandum, & de eo disponendum, sive eo utendum*) hæc enim tria sunt, quæ potest superior Religionis in Religiosum subditum exercere, mandare per obedientiam: disponere de persona in officiis Religionis, eo uti in oneribus & exercitijs, & subditus tenetur obedire.

Dicitur (*intra terminos liciti & Regula Religionis quam profitetur*) professio enim contractus est quidam sanctus & immaculatus, qui nec potest ad illicita trahi, nec illicita pati: est & ordinatus, ut proficiens nec ultra suæ Regulæ onera gravetur, nec inordinate vexetur.

2. Obedientia Religiosa non extenditur ad ea, quæ supra regulam simpliciter sunt, nec ad ea quæ ad regulæ vel status observantiam non pertinent, in ijsque Religiosus prælato præcipienti, obedire non tenetur. Patet ex illo S. Bernardi *Lib. de*

præ

præcept. & dispens. c. 8. Nihil inquit me prohibeat prælatus horum quæ promisi, nec plus exigat quam promisi, vota mea nec augeat sine mea voluntate, nec minuat sine certa necessitate.

3. Quæ vero Christiano homini ad obsequantiam mandatorum Dei, vitiationem periculorum peccati, passionum mortificationem, vel remedium, penitentiam, & satisfactionem imponi ex causa possunt, illa etiam legitime à superioribus, subditis suis Religiosis, præcipi per Obedientiam possunt, etsi videantur à regula aliena esse, sicut etiam quæ ad justitiam & peccatorum vindictam pertinent, etsi regulæ observantiam excedant. Quia sicut in omni Republica, justitia requiritur, ad corrigenda mala, imo ad cogendum ad bona. Ita in congregationibus Religiosis, ad conservationem status necessaria sunt, & consequenter si non regulæ, censentur tamen statui & congregationi annexa, & potestati superiorum commissa.

4. Meritorium etiam est subdito Religioso, obedire superiori in omnibus, absq; ulla

ulla reflectione, iudicio vel discussione, quando nulla apparet ratio vel suspicio illiciti, in obedientiæ actu. Quia ubi nulla ratio illiciti apparet, sanctum & laudabile est Religiosis, voluntatē suam, voluntati superioris, cui eā cōsignavit, cōformare: in hoc enim abnegatio propriæ volūtatis cōsistit.

5. Omnis vero superior regularis, sive vir, sive fœmina, juxta materiam suæ potestati substratam, præcipere potest mandato obedientiæ, obligante ad peccatum mortale, quia hæc obedientia est materia voti, & voto Religioso alligata, ac consequenter ejus transgressio, in materia gravi est peccatum mortale, unde superior vir, vel fœmina regularis, dans mandatum obedientiæ, in ordine ad servandam regulam, si velit potest ad peccatum mortale obligare, & si indicet se obligare, subditus vel subdita tenetur obedire.

Articulus Septimus.

De peccatis contra votum Obedientiæ.

1. **N**on facere sive non adimplere voluntarie, quod à superiore per præceptum